

152. מנאמו של הימלר בפני קצינים בכירים של ה"ס בפוזן — 4 באוקטובר 1943

פינוי היהודים

...

אני רוצה, בגילוי לב מלא, להעלות בפניכם פרק קשה מאד. בינינו נשוחח על-כך הפעם באופן גלוי ביותר, ולמרות זאת לעולם לא נדבר על-כך בפומבי. בשם שלא היססנו ב־30 ביוני 1934 למלא את חובתנו, להעמיד לקיר ולירות בחברים שמערו, כך גם נמנענו מלדבר על כך אז וכן נעשה בעתיד. זה היה, תודה לאל, ביטוי לטאקט הטבוע בנו והמוכן מאליו, שאנחנו לא שוחחנו על כך בינינו, ואף פעם גם לא דיברנו על כך. זה הרעיד כל אחד, ועם זאת, היה לכל אחד מאתנו ברור, כי הוא יעשה זאת שוב בפעם הבאה, כאשר יצווה וכאשר הדבר יהיה הכרחי.

אני מתכוון עתה לפינוי היהודים, להשמדת העם היהודי. זה שייך לאותם הדברים שאומרים אותם בקלות. "העם היהודי יושמד" אומר כל חבר מפלגה "ברור הוא, כתוב במצע שלנו, סילוק היהודים, השמדה, וזאת אנו עושים". ואז באים הם כולם, שמונים מיליוני הגרמנים "הישרים", ולכל אחד מהם היהודי ההגון שלו. הרי מובן מאליו, האחרים הנם חזירים, אבל אותו [שלו] האחד, הוא יהודי מצוין. מכל אלה המדברים כך, איש לא ראה במו עיניו ולא עמד בכך. רובכם יודעים מהי המשמעות, כאשר 100 גוויות מוטלות ביחד, כאשר מוטלות 500 או 1,000. להחזיק מעמד בכך, ועם זאת, פרט ליוצאים מן הכלל שבחולשה אנושית — להיוותר הגונים, זהו הדבר שחישל אותנו. זהו דף מפואר בהיסטוריה שלנו, שמעולם לא נרשם ולא יירשם. אנחנו יודעים באיזו מידה היינו מקשים על עצמנו, אילו עוד היום, בזמן ההפצצות, המעמסה והמצוקה של המלחמה, היו לנו עדיין בכל עיר יהודים בתור מחבלים בסתר, תעמלנים ומסיתים. היינו מגיעים עתה, כנראה, לשלב של שנת 1916 — 1917, כאשר היהודים שכנו עדיין בגוף האומה הגרמנית.

את העושר שהיה להם לקחנו. נתתי פקודה מפורשת, ש"ס אובְּרגרופנפיהרר פוהל (Pohl) הוציא אל הפועל, שאותם הנכסים, כמובן, יועברו לרייך ללא שיוור. אנחנו לא נטלנו מכך לעצמנו דבר כלשהו. יחידים שמערו, ייענשו בהתאם לפקודה שנתתי בתחילה והיא אומרת: "מי שנטל מכך ולו מארק אחד דינו למוות". מספר מסוים של אנשי ס"ס — והם אינם רבים — נכשלו בכל זאת והם יומתו ללא רחמים. יש לנו הזכות המוסרית וכן

החובה כלפי עמנו לחסל את העם שרצה לחסל אותנו. אולם, אין לנו הזכות להעשיר את עצמנו ולו בפרווה אחת, בשעון אחד, במארק אחד, בסיגריה אחת. כיוון שאנחנו משמידים חידק, אין אנחנו רוצים בסוף לחלות מחידק זה ולמות. אני לעולם לא אשלים עם כך, שכאן יתהווה או יתייצב ולו גם מקום זעיר של ריקבון. בו במקום שהוא ייוצר נבער אותו במשותף. אולם, בסך הכל, אנו רשאים לומר, שמתוך אהבה לעמנו מילאנו את התפקיד הקשה הזה ולא נגרם שום נזק בכך לפנימיותנו, לנפשנו ולאופינו...

 PS-1919

• הכוונה ל"ליל הסכינים הארוכים" – רצח רֶהֶם (Röhm) ומנהיגות הס"א וטיהורים נוספים.